

Lori Nelson Spielman

Mâine
e o
nouă
zi

Traducere din limba engleză și note
IRINA RAȚĂ

București
2019

Cine privește în afară visează. Cine privește înăuntru se trezește.

Carl Jung

Capitolul 1

Vocile din sufragerie răsună pe scara din lemn de nuc, vagi, zumătoare, nepoftite. Cu mâini tremurătoare închid ușa în urma mea. Lumea mea devine tăcută. Îmi sprijin capul de ușă și inspir adânc. Camera încă mai miroase a ea – a parfum Eau d'Hadrien și a săpun din lapte de capră. Patul ei din fier scărțăie când mă urc în el, un sunet la fel de liniștitor precum clinchetul clopoțeilor de vânt din grădină sau al vocii ei catifelate când îmi spunea că mă iubește. Veneam în acest pat pe vremea când ea îl împărtea cu tata, plângându-mă fie de o durere de burtă, fie de monștrii de sub patul meu. De fiecare dată mama mă primea, îmbrățișându-mă strâns și mânghindu-mi părul, șoptind:

– Va mai fi o altă zi, dragostea mea, doar așteaptă.

Și atunci, ca prin miracol, m-aș trezi a doua zi dimineața ca să găsesc panglici de chihlimbar revârsându-se prin perdelele de dantelă.

Îmi arunc din picioare pantofii negri noi și îmi masez ușurată picioarele. Trântindu-mă pe spate, mă reazem pe pernele galbene cu imprimeu paisley. Voi păstra acest pat, decid. Nu contează cine îl mai vrea, e al meu. Dar îmi va fi dor de casa asta veche din cărămidă roșie.

„E robustă ca bunica“, ar spune mama despre casa ei. Dar pentru mine, nici o casă, nici o persoană nu au fost vreodată mai robuste decât fiica bunicii mele – mama mea –, Elizabeth Bohlinger.

Dintr-odată îmi vine o idee. Clipind pentru a-mi reține lacrimile, sar din pat. A ascuns-o aici, știu că a făcut-o. Dar unde? Deschid larg

Rușa dulapului. Mâinile mele orbecăie prin spatele costumelor și rochiilor de designer. Trag de bara cu bluze de mătase, și ele se despart ca niște cortine de teatru. Uite-o aici, cuibărītă pe raftul cu pantofi ca un prunc în pătușul său. O sticlă de Krug, sechestrată în dulapul ei în ultimele patru luni.

De îndată ce pun mâna pe ea, mă simt copleșită de vină. Șampania îi aparține mamei, nu mie. A cumpărat această sticlă scandalos de scumpă când ne întorceam acasă de la prima ei programare la doctor, și a pus-o deoparte neîntârziat, ca să nu fie confundată cu sticlele obișnuite de la parter. Era simbolul unei promisiuni, mi-a explicat ea. La sfârșitul tratamentului, când ar fi fost declarată sănătoasă, noi două am fi deschis această șampanie rară, pentru a sărbători viața și miracolele ei.

Ating cu degetele stanioul și îmi mușc buza. Nu pot să o beau. Era menită unui toast festiv, nu unei fiice îndurerate, prea slabe pentru a suporta să rămână la prânzul de după funeralii.

Altceva, înțepenit între locul unde am găsit șampania și o pereche de mocasini din piele întoarsă, îmi atrage privirea. Mă întind după acel lucru. E un carnet subțire, roșu – un jurnal, bănuiesc – legat cu o panglică galbenă, decolorată. Coperta de piele e crăpată și bătută de vreme. „Pentru Brett“, a scris ea pe eticheta de cadou în formă de inimă. „Păstrează-l pentru ziua în care te vei simți mai puternică. Astăzi, încină un pahar în cinstea noastră, draga mea. Ce pereche am format! Cu dragoste, mama.“

Îmi trec degetul peste scris, niciodată pe atât de îngrijit pe căt te-ai aștepta de la o femeie atât de frumoasă. Mă doare gâtul. În ciuda asigurărilor ei legate de un final fericit, mama știa că avea să vină ziua când voi avea nevoie să fiu salvată. Mi-a lăsat șampania pentru astăzi și o bucată din viața ei, gândurile și reflecțiile ei secrete pentru ziua de mâine.

Dar eu nu pot aștepta până mâine. Mă holbez la jurnal, disperată să-i citesc cuvintele chiar acum. Doar o oheadă, nimic mai mult. Totuși, când trag de panglica galbenă, o imagine a mamei prinde contur. Ea clatină din cap, dojenindu-mi cu blândețe nerăbdarea. Arunc o privire la biletul ei, spunându-mi să aștept până o să fiu mai

puternică și mă simt sfâșiată între dorințele mele și ale ei. În cele din urmă, pun deoparte jurnalul.

– Pentru tine, șoptesc și ating coperta cu un sărut, o să aștept.

Un geamăt mi se ridică din piept, spărgând liniștea. Îmi acoară gura cu o palmă ca să-l înăbuș, dar e prea târziu. Mă chircesc, ținându-mă de coaste și sufăr, visceral, după mama. Cum voi reuși vreodată să mă împleteșc prin această lume fără ea? În mine a mai rămas atât de mult dintr-o fiică.

Însfăc șampania. Tinând sticla între genunchi, îi scot dopul. Acesta sare prin cameră, dărâmând un flacon de Kytril de pe noptiera mamei. Antiemeticul ei! Mă târăsc spre noptieră și adun în pumni pastilele triunghiulare, aducându-mi aminte de prima dată când i-am oferit una mamei. Tocmai avusese parte de prima ședință de chimioterapie și afișa o falsă bravă, de dragul meu.

– Chiar mă simt bine. Am avut crampe menstruale care mi-au dat dureri mai mari.

Dar în acea noapte, greața a lovit-o ca un tsunami. A înghițit o pastilă albă și mai târziu a cerut încă una. Am stat întinsă lângă ea în timp ce medicamentul și-a făcut, slavă Domnului, efectul, și a îngăduit somnului să vină. M-am cuibărit lângă ea, chiar în acest pat, l-am mângâiat părul și am îmbrățișat-o strâns, exact aşa cum făcuse și ea de atâtea ori cu mine. Și apoi, înnebunită de disperare, am închis ochii și L-am implorat pe Dumnezeu să-o vindece pe mama mea.

El nu m-a ascultat.

Pastilele cad din palma mea în flaconul de plastic. Fără să strâng prea tare capacul, pun flaconul pe marginea noptierei, aproape de pat, astfel încât ea să ajungă ușor la el. Dar nu... mama nu mai e. Ea nu va mai lua niciodată o altă pastilă.

Am nevoie de șampanie.

– În cinstea ta, mamă, șoptesc cu vocea spartă. Eram atât de mândră să fiu fica ta. Știai asta, nu-i aşa?

Foarte curând camera se învârte, iar durerea, slavă Domnului, mă mai lasă. Pun jos sticla de șampanie și trag pilota la o parte. Cearșafurile reci miroș discret a levănțică. Îmi pare decadent să stau întinsă aici, de departe de mulțimea de străini de la etajul de dedesupră.

RespeMă ascund mai adânc sub așternuturi, răsfățându-mă cu încă un moment de liniște, înainte să mă întorc la parter. Doar încă un minut...

O bătaie puternică mă scoate din starea de somnolență. Mă ridic în capul oaselor. Durează o secundă până să îmi dau seama unde sunt... la naiba, prânzul! Sar din pat, împiedicându-mă de sticla de şampanie în timp ce mă împleticesc spre uşă.

- Au! Oh, la naiba!

- Te simți bine, Brett? mă întreabă Catherine, cumnata mea, din uşa deschisă. Înainte să îi pot răspunde, ea gème și se grăbește să intre în cameră. Îngenunchează în fața covorului ud și ridică sticla. Dumnezeule! Ai vărsat o sticlă de *Clos du Mesnil* din 1995?

- Am băut o bună parte din ea, mai întâi.

Mă trântesc lângă ea și șterg covorul oriental cu poalele rochiei mele.

- Dumnezeule mare, Brett, această sticlă costă peste șapte sute de dolari!

- Îhî. Mă ridic cu greu în picioare și mă uit chiorăș la ceas, dar numerele sunt complet în ceață. Cât e ora?

Ea își îndreaptă rochia neagră de in.

- E aproape două. Se servește prânzul.

Îmi dă o buclă rebelă după ureche. Deși sunt mai înaltă decât ea cu peste zece centimetri, tot reușește să mă facă să mă simt de parcă aș fi o bebelușă neîngrijită. Aproape că mă aștept să-și lingă degetele și să-mi aranjeze vârtejul.

- Arăți de-a dreptul lividă, Brett, zice ea, aranjându-mi colierul de perle. Mama ta ar fi prima care ți-ar spune că, în ciuda doliului, trebuie să ai grija de tine.

Dar nu este adevarat. Mama mi-ar spune că sunt frumoasă, chiar dacă machiajul meu a fost spălat de lacrimi. Ea ar insista că umiditatea a făcut ca buclele părului meu lung și roșcat să arate și mai bine, și nu că a creat un cuib încâlcit de şobolani, și că ochii mei umflați, înroșiți sunt încă ochii căprui, expresivi ai unui poet.

Simt lacrimile amenințând să mă podidească și mă întorc cu spațele. Cine o să-mi mai ridice moralul acum, că mama nu mai e? Mă

aplec să înșfac sticla goală, dar pardoseala se clatină și se înclină. Oh, Doamne! Sunt pe o barcă cu pânze în mijlocul unui ciclon. Mă prind de cadrele patului, de parcă e coarda mea de salvare și aştept să treacă furtuna.

Catherine își înclină capul și mă studiază, atingându-și buza de jos cu unghia ei cu manichiură perfectă.

- Ascultă, draga mea, de ce nu stai pe loc? O să-ți aduc sus o farfurie.

Auzi, să stau pe loc! Este pomana mamei mele. Trebuie să cobor. Dar camera e încețoșată și nu-mi găsesc pantofii. Mă învârt în cercuri. Ce căutam? Mă clatin desculță către ușă, apoi îmi amintesc.

- Bine, pantofi. Ieșiti, ieșiti de oriunde sunteți.

Îngenunchez și mă uit sub pat.

Catherine mă apucă de braț și mă trage în sus.

- Brett, oprește-te. Ești beată. O să te bag în pat și poți să dormi, până îți revii.

- Nu! Mă eliberez din strânsoarea ei. Nu pot să ratez asta.

- Ba poți. Mama ta ar fi vrut ca tu...

- Ah, aici sunt.

Înșfac noii mei pantofi negri cu toc și mă străduiesc să-mi bag picioarele în ei. Dumnezeule, picioarele mi-au crescut cu două mărimi în ultima oră.

Mă grăbesc pe hol cât de tare pot, cu picioarele pe jumătate în pantofi, pe jumătate afară. Cu mâinile întinse pentru a-mi menține echilibrul, mă împleticesc de la un perete la celălalt, ca într-un joc de pinball. În spatele meu, o aud pe Catherine. Vocea ei e aspră, dar și-o menține șoptită, de parcă ar vorbi printre dinți.

- Brett! Oprește-te chiar acum!

E nebună dacă își închipuie că am să sar peste prânz. Trebuie să-mi onorez mama. Mama mea frumoasă, iubitoare...

Sunt la scări acum, încă încercând să-mi îndes picioarele umflate în acești pantofi de păpușă Barbie. Mă aflu la jumătatea scării, când mi se răsușește glezna.

- Au!

Respect p Dintr-odată o mare de oaspeți, veniți cu toții să-i aducă un omagiu mamei, s-a întors să se uite la mine. Întrezăresc femei îngrozite ridicându-și mâinile la gură și bărbați icnind în timp ce se grăbesc să mă prindă.

Aterizez grămadă pe hol, cu rochia neagră ridicată până la mijlocul coapselor, cu un pantof lipsă.

Sunetul vaselor zăngănite mă trezește. Îmi șterg saliva din colțul gurii și mă ridic în șezut. Capul îmi zvânește și îl simt înceșotit și tulbură. Clipesc de câteva ori și mă uit în jur. Sunt în casa mamei. Bine. Ea va avea o aspirină pentru mine. Observ că sufrageria e acoperită de umbre, și personalul se mișcă încoace și încolo, adunând farfurii și pahare în containere de plastic maro. Ce se petrece? Mă lovește asemenea unei bâte de baseball. Mi se pune un nod în gât și-mi acopăr gura. Toată durerea, fiecare fărâmă de suferință și tristețe explodează din nou.

Mi s-a spus că o luptă îndelungată cu cancerul e mai rea decât una scurtă, dar nu sunt convinsă că e valabil și pentru supraviețuitorii. Diagnosticul mamei și moartea ei s-au întâmplat atât de repede, aproape ireal, ca un coșmar, din care sper că mă voi trezi cu un tipărt de ușurare. În schimb, prea des mă trezesc uitând tragedia și sunt forțată să retrăiesc pierderea ei iarăși și iarăși, ca Bill Murray în *Ziua Cârtiței*. Mă voi simți vreodată bine, fără să o mai am pe acea unică persoană din viața mea ce mă iubește necondiționat? Voi fi vreodată în stare să mă gândesc la mama fără ca pieptul să mi se strângă ca într-o menghină?

În timp ce îmi masez tâmpalele dureroase, mici fragmente din instantanee neclare se năpustesc asupra mea, recreând fiascul meu umilitor de pe scări. Vreau să mor.

– Hei, fată somnoroasă.

Shelley, cealaltă cununată a mea, vine spre mine ducând-o pe Emma, în vîrstă de trei luni, în brațe.

– Oh, Doamne! Suspin și-mi las capul în mâini. Sunt așa o proastă!

– De ce? Crezi că ești singura persoană care s-a cherchelit vreodată? Cum ți-e glezna?

Ridic o pungă de gheăță aproape topită de pe gleznă și-mi rotesc laba piciorului.

– Va fi bine. Clatin din cap. Se va vindeca mult mai repede decât mândria mea. Cum am putut să-i fac asta mamei? Trântesc punga de apă cu gheăță pe pardoseală și mă ridic de pe canapea. Pe o scară de la unu la zece, Shel, cât de îngrozitoare am fost?

Ea flutură din mână.

– Le-am spus tuturor că suferi de epuiere. și m-au crezut. A fost o poveste ușor de înghițit, de vreme ce arăta de parcă nu ai fi dormit de săptămâni. Aruncă o privire la ceas. Ascultă, eu și Jay ne pregătim să plecăm acum, e trecut de șapte.

În hol îl observ pe Jay stând pe vine în fața copilului lor de trei ani, îndesându-i brațele micului Trevor într-un impermeabil galben aprins, care îl face să arate ca un pompier în miniatură. Ochii lui albaștri și limpezi îi găsesc pe ai mei și strigă:

– Mătușică Bwett!

Inima-mi tresare și sper în secret că nepotul meu nu va învăța niciodată să pronunțe r-ul. Merg spre el și-i ciufulesc părul.

– Ce mai face băiatul meu cel mare?

Jay prinde încheietoarea de metal de la gâtul lui Trevor și se ridică.

– Uite-o. În afară de ridurile laba-gâștii, grăitoare, însotind zâmbetul lui cu gropițe, fratele meu arată mai degrabă de douăzeci și șase, decât de treizeci și șase de ani, căti are de fapt. Își pune un braț în jurul meu. Ai dormit bine?

– Îmi pare atât de rău, spun, ștergându-mi o coajă de rimel uscat de sub ochi.

Mă sărută pe frunte.

– Nu-ți face griji. Cu toții știm că ție ți-e cel mai greu.

Ce vrea să spună e că din cei trei copii Bohlinger eu sunt încă singură, cea care nu are o familie a ei. Eu mă bazam cel mai mult pe mama. Fratelui meu îi e milă de mine.

– Cu toții jelimi, spun, retrăgându-mă.

– Dar tu ai fost fiica ei, spune Joad, fratele meu cel mai mare. El apare de după colțul holului, cu trupul lui zvelt și musculos aproape ascuns de un aranjament floral imens. Spre deosebire de Jay, care-și

piaptăna pe spate părul rărit, Joad își rade capul neted ca un ou, ceea ce, împreună cu ochelarii săi cu rame transparente, îi dă un aer artistic urban. El se întoarce într-o parte și mă sărută pe obraz. Voi două ati avut o legătură specială. Eu și Jay nu am fi putut să ne descurcăm fără tine, mai ales aproape de sfârșit.

E adevărat. Când mama a fost diagnosticată cu cancer ovarian în primăvara trecută, eu am convins-o că aveam să luptăm împreună cu el. Eu sunt cea care a îngrijit-o după operație, cea care a stat lângă ea în timpul fiecărei ședințe de chimioterapie, cea care a insistat asupra celei de-a doua, și apoi asupra celei de-a treia opinii medicale. Când toți experții au fost de acord că prognosticul era sumbru, eu am fost cea care era cu mama în ziua în care ea a decis să opreasă acele tratamente îngrozitoare.

Jay îmi strânge mâna, ochii lui albaștri strălucesc de lacrimi.

– Suntem aici pentru tine. Știi asta, nu-i aşa?

Încuviuințez din cap și scot un șervețel din buzunar.

Shelley intrerupe suferința noastră mută când intră în hol, cărând scaunul de mașină al Emmei. Se întoarce către Jay.

– Dragă, ai putea să iei acel arbore de jad pe care l-au trimis părinții mei? Îi aruncă o privire lui Joad, apoi mie. Voi nu-l vreți, nu-i aşa?

Joad înclină către grădina botanică din brațele sale, în caz că ea nu o observă.

– Îl am pe al meu.

– Ia-l, zic, uimită că i-ar păsa cuiva de o plantă, când mama noastră tocmai a murit.

Frații mei și nevestele lor tărgănează plecarea din casa mamei în noaptea cețoasă de septembrie, în timp ce eu stau ținând deschisă ușa din palisandru, exact aşa cum obișnuia mama să o facă. Catherine este ultima care trece, îndesându-și o eșarfă Hermès în jacheta ei de piele întoarsă.

– Ne vedem mâine, zice ea, sărutându-mă cu buzele ei date cu ruj Casino Pink pe obraz.

Suspin adânc. Ca și cum decizia legată de cine va primi o plantă sau alta nu e destul de distractivă, la 10.30, mâine-dimineață, toate bunurile mamei vor fi împărțite copiilor ei, de parcă ar fi ceremonia

premilor Bohlinger. În doar câteva ore, eu voi deveni președinta companiei Bohlinger Cosmetics și șefa lui Catherine – și nu sunt cătuși de puțin încrezătoare că pot face față oricarei din cele două situații.

Carapacea furtunoasă a nopții se sparge, dezvăluind o dimineață cu un cer albastru, senin. Un semn bun, îmi spun. Din spatele unei limuzine Lincoln, mă holbez la malul însipumat al lacului Michigan și repet în gând ce urmează să spun. „Uau, sunt copleșită. Ce onoare! Nu o voi înlocui niciodată pe mama, dar voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință ca această companie să progreseze.“

Capul îmi zvâcnește și mă blestem din nou că am băut afurisita și de șampanie. Unde mi-a fost capul? Mă simt rău – și nu doar fizic. Cum am putut să-i fac una ca asta mamei? Si cum m-aș putea aștepta în vreun fel ca frații mei să mă ia în serios acum? Îmi scot pudriera din poșetă și-mi tamponez obrajii. Trebuie să par competentă și calmă azi – în felul în care ar trebui să fie un director executiv. Frații mei trebuie să știe că pot să mă ocup de afacere, chiar dacă nu sunt întotdeauna în stare să mă descurc cu alcoolul. Vor fi ei oare mândri de sora lor mai mică, că a avansat de la director de publicitate la președinte al unei companii mari, la numai treizeci și patru de ani? În cluda dezastrului de ieri, aşa cred. Ei își au carierele lor și, în afară de acțiunile lor, ei nu prea au de-a face cu afacerea familiei. Iar Shelley este logopedă și o mămică ocupată. Ei nu-i pasă cătuși de puțin cine conduce compania soacrei sale.

De Catherine mi-e teamă.

Absolventă a prestigioasei Wharton School of Business, a Universității din Pennsylvania și membră a echipei de înot sincron a Statelor Unite la Jocurile Olimpice din 1992, cumnata mea are inteligență, tenacitatea și competitivitatea pentru a conduce simultan trei companii.

În ultimii doisprezece ani ea a deținut postul de vicepreședinte a Bohlinger Cosmetics și a fost mâna dreaptă a mamei. Fără Catherine, Bohlinger Cosmetics ar fi rămas o companie mică, dar prosperă. Însă Catherine s-a alăturat companiei și a convins-o pe mama să-și extindă gama. La începutul lui 2002, a ajuns la urechile ei că Oprah Winfrey

avea să lanseze un nou episod din seria „Lucrurile mele preferate“. Timp de douăzeci și una de săptămâni, Catherine a trimis pachete excelente ambalate, conținând săpunuri organice și lotiuni Bohlinger la Studiourile Harpo, însotite de fotografii și articole despre compania de săută la săută produse naturale, nepoluante. Chiar când se pregătea să trimită al douăzeci și doilea pachet, a sunat cineva de la Studiourile Harpo. Oprah alesese Masca facială Bohlinger cu ceai negru organic și cu semințe de struguri ca unul dintre lucrurile ei preferate.

Episodul a fost difuzat și afacerea a explodat. Dintr-odată, fiecare salon de înfrumusețare și centru comercial de lux cereau produse din gama Bohlinger. Producția s-a mărit de patru ori în primele șase luni. Trei mari companii au oferit sume exorbitante să cumpere imediat afacerea, dar Catherine a convins-o pe mama să nu vândă. În schimb, a deschis magazine în New York, Los Angeles, Dallas și Miami, iar peste doi ani s-a extins pe piețele externe. Deși mi-ar plăcea să cred că strategia mea curajoasă de marketing a avut ceva de-a face cu asta, compania a devenit o antrepriză valorând multe milioane de dolari în mare măsură datorită lui Catherine Humphries-Bohlinger.

Nu poate fi negat. Catherine este regina albinelor și în calitate de director de marketing, eu am fost una dintre albinele ei lucrătoare loiale. Însă peste doar câteva minute, rolurile noastre se vor inversa. Eu voi deveni șefa lui Catherine – un gând care mă sperie de moarte.

În iunie, când mama lupta cu boala și prezența ei la Bohlinger Cosmetics era o raritate, Catherine m-a chemat în biroul ei.

– Este important ca tu să înveți principiile de bază ale funcționării companiei, Brett, a zis ea, așezată în spatele biroului de lemn de cireș, cu mâinile încrucișate în față. Oricât de mult am vrea să negăm acest lucru, viețile noastre se vor schimba. Trebuie să fii pregătită pentru rolul tău.

Ea credea că mama avea să moară! Cum putea să credă ce era mai rău? Dar Catherine era realistă și rareori se înșela. M-a trecut un fior.

– Cum este și firesc, toate acțiunile mamei tale vor ajunge la tine, odată ce ea nu va mai fi. Tu ești, la urma urmei, singura ei fică și singurul copil implicat în afacere. De asemenea, ești partenerul ei de afaceri de mai multă vreme decât oricine altcineva.

Mi s-a pus un nod în gât. Mama obișnuia să se laude că erau încă în scutece când m-am alăturat companiei. Mă punea în spate în port-bebe și plecam să promovăm săpunurile și lotiunile ei la magazinele locale și în piețe.

– Și în calitate de acționar majoritar, a continuat Catherine, ai dreptul la funcția ei de director executiv.

Ceva din tonul ei calm și măsurat m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva o supără asta. Și cine ar putea să o învinovătească? Femeia era extraordinară. Iar eu – eu doar s-a întâmplat să fiu fiica lui Elizabeth.

– Te voi ajuta să te pregătești – nu că nu ai fi pregătită deja. A deschis agenda de pe calculatorul ei. Ce zici dacă începem mâine, la opt fix. Nu era o întrebare, era un ordin.

Așadar, în fiecare dimineață îmi trăgeam un scaun lângă Catherine și ascultam în timp ce ea îmi explica tranzacțiile externe, codurile fiscale internaționale și activitatea de zi cu zi a companiei. M-a trimis la un curs de o săptămână la Harvard Business School pentru a mă pune la curent cu ultimele tehnici de administrare și m-a înscris la ateliere online, cu subiecte variind de la raționalizarea bugetelor și până la resurse umane. Deși, de multe ori m-am simțit depășită de situație, niciodată nu am luat în considerare retragerea. Voi fi onorată să port coroana, care i-a aparținut cândva mamei mele. Doar sper că de acum cunoscata mea să nu ajungă să urască fiecare clipă când va fi rugată să ajute la lustruirea ei.

Șoferul mamei mă lasă la numărul 200 E, pe Randolph Street, iar eu mă uit în sus, la structura din granit și otel a Centrului Aon din Chicago. Spațiile pentru birouri din acest loc trebuie să fie exorbitante. Evident, avocatul mamei nu e nepriceput. Urc la etajul treizeci și doi și exact la 10.30, Claire, o roșcată atrăgătoare, mă conduce în biroul domnului Midar, unde frații mei și nevestele lor s-au adunat deja în jurul unei mese dreptunghiulare din lemn de mahon.

– Vă pot aduce niște cafea, domnișoară Bohlinger? mă întrebă ea. Să poate un ceai? Apă îmbuteliată?

– Nu, mulțumesc.

Găsesc un loc lângă Shelley și mă uit în jur.